

توجه ویژه به بخش فرهنگ

امیرالله احمدجو، نویسنده و کارگردان؛امیدوارم همه مسئولان در هر رده و پست و جایگاهی که قرار است در آن حضور پیدا کنند به مقوله بسیار مهم و ارزشمند فرهنگ توجه ویژه داشته باشند؛ برای این حوزه که نیاز امروز جوامع است برنامه‌ریزی داشته باشند و به‌صورت هدفمند در این راستا عمل کنند. /سینماپرس

کوتاه‌تر از گزارش

بازیگری در آتش

۷نقش خاطرهانگیز دنزل واشنگتن

دنزل واشنگتن، بازیگر برنده جایزه اسکار، اعلام کرده دیگر به نقش رابرت مک کال در فرنجایز اکشن «تسویه‌گر» (The Equalizer) بازمی‌گردد و «تسویه‌گر ۳» را یابد آخرین حضور او در این نقش دانست. واشنگتن نخستین‌بار در سال ۲۰۱۴ در قسمت نخست این فرنجایز بازی کرد که استقبال غیرمنتظره از آن شد. آنتوان فوکوآ، کارگردان «تسویه‌گر»، قبلا در فیلم «روز تمرین» (۲۰۰۱) با واشنگتن همکاری کرده بود و واشنگتن برای بازی در این فیلم در نقش آلوتز و هریس، کار آگاه فاسد پلیس، جایزه اسکار بهترین بازیگر نقش اول مرد را به‌دست آورده‌بود. ۷نقش خاطرهانگیز این بازیگر دوست‌داشتنی را مرور کرده‌ایم.

سینمایی در سبب از فیلم «قلاده‌های طلا»

سینما اهمیت سابق را ندارد

بهروز افخمی، کارگردان؛واقعیت امر این است که سینما دیگر اهمیت سابق را ندارد و سینمای کمدی شاخه اصلی پرفروش و پرتماشاگر این روزها در ایران و دنیا شده است. شاید بتوان گفت که در ایران ۸۰درصد تماشاگران برای تماشای فیلم‌های کمدی به سالن‌های سینما می‌روند. /امهر

روز، داخلی، سکانس انتخابات

سینمای ایران چه تصویری از انتخابات ارائه داده است

که امکان نمایش عمومی نمی‌یابد. در سال‌های بعد هم از و کیل اول (چمشید حیدری) می‌توان پر د که یک‌سک فیلم تاریخی دهه شصتی است. جلوتر که می‌آییم و به دهه ۷۰ می‌رسیم، دوم خرداد را داریم که از هر منظر اتفاق مهمی است. سینمای ایران مستقیم به موضوع انتخابات دوم‌خرداد نپر داخت؛ ولی به تبعات و رخدادهای پس از آن ازجاعتی داد. در کمدی «آن، عشق، موتورهاز» برای نشان دادن میزان بی‌اطلاعی برزو (سروش صحت) از سیاست و نمایش سادگی‌اش شوخی بامز‌های با دوم خرداد انجام شد. از نیمه دوم دهه ۷۰ به بعد رویکرد سینمای ایران به سیاست پر رنگ‌تری می‌شود و تا ابتدای دهه ۸۰ با فیلم‌هایی مواجه می‌شویم که به مضامین سیاسی می‌پردازند. از مستندهای سینمایی مثل

مسعود پویا روزنامه‌نگار

گزارش

سینمای ایران و انتخابات جز در یک مقطع خاصی (انتخابات سال ۸۸) خیلی با یکدیگر هم‌وشانی نداشته‌اند. قبل از پیروزی انقلاب و در حکومت پهلوی چون اساسا انتخابات مفهومی نداشت و موضوعی نبود که جامعه را در گیر خودش کند، جز یک نمونه مهم در دهه ۵۰، فیلمی که انتخابات، آن هم در هر سطحی، بخش مهمی از ماجرا باشد، وجود ندارد یا اگر هم دار د چنان در غبار فراموشی گرفتار شده که در اذهان باقی نمانده است. پس از پیروزی انقلاب اسلامی فیلم ۱۹۳۶ (محمد بزرگ‌نیا و حسن قلی‌زاده) را داریم

وکیل اول

کمدی تاریخی که ماجرایش در اواخر دوران قاجار می‌گذرد؛ دورانی که قاجار به پایان خط رسیده و احمدشاه در تدارک سوئمن سفرش به اروپاست. مطیع‌الدوله و ارفع‌الملک ۲برادر از بزرگان قاجارند که تلاش می‌کنند به مجلس شورای ملی راه یابند. مراد، مباشر مطیع‌الدوله، میان ۲برادر اختلاف می‌اندازد. رقابت ۲برادر

روزگار ما

در آستانه انتخابات دوره هشتم ریاست‌جمهوری عده‌ای از بازیگران جوان سینما که در دوم خرداد۷۶ به سن رأی‌دادن نرسیده بودند، ستاد رأی‌ولی‌ها را تشکیل داده‌اند. در اپیزودی دیگر شاهد برش‌هایی از زندگی آرزو بیات هستیم؛ زنی که نامزد انتخابات ریاست‌جمهوری شده‌است. مستند سینمایی «روزگار

آقای رئیس‌جمهور

فیلمی که ابوالقاسم طالبی سال ۱۳۷۹ و در دوره اول دولت اصلاحات کارگردانی کرد و از ۲۳همن ۱۳۸۰ روی پرده سینماهای تهران آمد.«آقای رئیس‌جمهور» با نگاهی انتقادی به دوران اصلاحات ساخته شد و ماجرای تقلیل یک روزنامه‌نگار یا یک نامزد انتخابات ریاست‌جمهوری را به تصویر می‌کشد. فیلم داستان روزنامه‌نگاری «مانگرا و فردی

رئیس‌جمهور میرقنبر

مستندی سینمایی در باره میرقنبر شیشوانی، پیر مردی از روستای شیشوان از توابع عجب‌شیر، که با عزمی راسخ چندین دوره در انتخابات ریاست‌جمهوری ثبت‌نام کرد.

فیلم بهترین بهره را از کاراکتر محوری‌اش می‌برد و شیوه ورودش به ماجرا و

قلاده‌های طلا

بعد از اینکه فیلم «پایان‌نامه» (حامد کلاه‌داری) انتظارات را بر آورده نکرد، «قلاده‌های طلا» با موضوع انتخابات ریاست‌جمهوری سال۸۸ جلوی دوربین رفت تا با ظرافت بیشتر و حرفه‌ای‌گری افزون‌تری به بررسی رخدادهای انتخابات سال ۸۸ بپردازد.

«روزگار ما» (رخشان بنی‌اعتماد) تا محصولاتی از سینمای بدنه مانند «تیک» (اسماعیل فلاح‌پور) موضوع انتخابات مورد توجه فیلمسازان قرار گرفت. طبیعی بود که انتخابات پر حادثه ۸۸ ردپایش را در فیلم‌های ایرانی انتهای دهه۸۰ و ابتدای دهه ۹۰ بیابد. در دوره دوقطبی‌شدن جامعه، فیلم‌ها هر کدام در یک سمت ماجرا می‌ایستادند. پس هم «پایان‌نامه» (حامد کلاه‌داری) و «قلاده‌های طلا» (ابوالقاسم طالبی) ساخته شد و هم «گزارش یک جشن» (ابراهیم حاتمی‌کیا) و «آشغال‌های دوست‌داشتنی» (محسن امیر یوسفی). فیلم‌های دیگری هم مثل «پل چوبی» (مهدی گرم‌پور) به ماجرای خرداد پر حادثه ۸۸ واکنش نشان دادند، یا مثل «خیابان‌های آرام» یا زبان طنز و در حال وهوایی بی‌زمان و مکان سراغ این دستمایه رفتند.

برای موفقیت در انتخابات مجلس یکی را راهی سفارت انگلستان می‌کند و دیگری رایه سفارت روسیه می‌فرستد. مطیع‌الدوله دست یاری به‌سوی انگلستان

دراز می‌کند و ارفع‌الملک به‌دنبال جلب حمایت روس‌هاست. رقابت‌های انتخاباتی ۲برادر که نمی‌دانند بازی خورده‌اند و دوران‌شان سر آمده، موقعیت‌های کمدی فیلم را رقم می‌زند. «وکیل اول» به‌عنوان یک تاریخ دهه‌شصتی، موضوع تازه‌ای نسبت به فیلم‌های آن دوران دارد و تصویرش از شاره‌های قاجار با وجود تیپیکال بودن درمجموع قابل قبول است.

ما» دقیقاً توضیح‌دهنده نامش است و روزگار ما ایرانی‌ها را در ابتدای دهه ۸۰ به تصویر می‌کشد؛از جوانان آن دوره که در فضای سیاسی حضور دارند و به شکلی خودجوش در فرایند انتخابات مشارکت می‌کنند، تا زنی از طبقه فرودست که احساس می‌کند مطالباتش با دولتی که در پی جلب رضایت طبقه متوسط شهری است بر آورده نمی‌شود.

رخشان بنی‌اعتماد در آستانه پر گزاری انتخابات می‌کوشد تصویری از روزگار ما در اواخر دولت اول اصلاحات ثبت کند.

فرصت‌طلب است که سودای تصدی پست ریاست‌جمهوری را دارد. «آقای رئیس‌جمهور» محصول دوره‌ای است که سینمای ایران رویکرد پرنرگی به سیاست‌نشان می‌داد؛ محصول سال‌های «اعتراض» و «کیمیایی» و «متولد ماه مهر» و رویش و «مرد بارانی» ابوالحسن دادودی. تفاوت فیلم طالبی با دیگر فیلم‌های سیاسی آن سال‌ها نگاه انتقادی‌اش به جریان اصلاحات بود. «هدایت‌فیلم» از دقاتر تولید و پخش موفق سینمای ایران در آن سال تهیه‌کننده فیلم بوده ولی درنهایت «آقای رئیس‌جمهور» در زمانی نامناسب و در فردای اختتامیه جشنواره فیلم فجر اکران شد و تا اکران نروزی چند هفته‌ای روی پرده ماند.

نحوه روایت به‌گونه‌ای است که تماشاگر به‌تدریج با دغدغه‌های پیر مردی آشنا می‌شود که در اوایل فیلم خیلی جدی‌اش نمی‌گیرد. میرقنبر از روستایی به روستایی دیگر می‌رود تا برای خودش رأی جمع کند و به‌نظر می‌رسد بی‌توجهی مردم و حتی خانواده خودش (که می‌گویند او مناسب ریاست‌جمهوری نیست) و درصلاحت‌های مداوم تأثیری بر تصمیمش ندارد. میرقنبر یکی از مردمان عادی و عامی‌است که راهی به قدرت ندارد؛ ولی آرمان‌گرایی‌اش جالب توجه است.

«قلاده‌های طلا» با چنین پیش‌فرض‌هایی تولید شد تا صدای جناح برنده در پرمناقشه‌ترین انتخابات پس از انقلاب باشد.
وتبرین جذاب (با حضور بازیگران مشهور) و ساختاری حرفه‌ای و سکانس‌های اکشن خوش ساخت (بی‌سابقه در آثار قبلی و بعدی فیلمساز) احتمالاً از جمله دلایل موفقیت تجاری فیلم بود. «قلاده‌های طلا» پر تماشاگرترین فیلم سیاسی سینمای ایران است.

پنجشنبه ۱۴ تیر۱۴۰۳-شماره ۹۱۴۲

صفحه‌آرا: بهروز قلی‌پور

رخداد

برگزاری هفتمین جشن نوشتار سینمایی ایران

دورهمی منتقدان سینمایی برگزار شد. به‌گزارش ایسنا، مراسم اختتامیه هفتمین جشن نوشتار سینمایی ایران عصر سه‌شنبه ۲ تیرماه در ساختمان اصلی خانه سینما با چند بزرگداشت، نکوداشت و اهدای جایزه به برندگان برگزار شد. در ابتدای مراسم اختتامیه هفتمین جشن نوشتار سینمایی ایران، ویدئویی از مراسم اختتامیه دوره‌های پیشین جشن انجمن و جشن نوشتار سینمایی پخش شد که تداعی‌کننده خاطرات این جشن برای اهالی سینمای حاضر در سالن بود.

علی دهکردی، مدیرعامل خانه سینما در این مراسم گفت: متأسفانه باعث شرم است که این جشن در بدترین شرایط مالی خانه سینما برگزار می‌شود که موجب شد نتوانیم جشنی درخور ارزش والای قلم رقم بزیم. ویدئویی که ابتدای مراسم پخش شد، بسیار زیبا و دلنشین بود؛ چقدر سخت بود که امروز برخی از عزیزان در میان ما نیستند و تأسفبارتر اینکه افرادی نیز خانه‌نشین شده‌اند اما این تصاویر افراد بزرگی بود که ما به حضورشان افتخار می‌کنیم. در بخش بعدی مراسم، نوبت به بخش نکوداشت در گذشتگان رسید که از علیرضا غفاری، محسن جعفری راد و مازیار شیخ‌محبوبی از اعضای انجمن منتقدان سینمای ایران تجلیل به عمل آمد.

در همین راستا، علیرضا حسینی و جعفر گودرزی روی صحنه آمدند و از متین مهدوی همسر محسن جعفری راد و همچنین همسر مازیار شیخ‌محبوبی تقدیر کردند. خانواده علیرضا غفاری در ایران حضور نداشتند و امکان حضور در مراسم را نیافتند.

برگزیدگان

- جایزه ویژه هیأت داوران: سید آر یا قریشی**
- جایزه ویژه دبیر جشن: جواد طوسی و خسرو دهقان**
- جایزه بخش ترجمه: امین مبینی برسرای ترجمه‌مطلب «سینه‌فیلیا در عصر پسا‌سینما»**
- جایزه بخش گفت‌وگو: لوح سپاس به کسری ولایی و علی ملاصلحی برای گفت‌وگو با مرتضی فرشتیاف با عنوان «باز تکن بی‌شرف»**
- جایزه بخش یادداشت: مدقق برای یادداشت «طبقات مردانه و کنشگری پدران»**
- جایزه بخش نقد: امیرحسین سیادت برای نقد فیلم شطرنج باد با عنوان «شاید شیطان».**

هیأت داوران هفتمین جشن نوشتار سینمایی ایران:
راهمین شهبازی، مازیار فکری ارشاد، رضا صائمی، امیررضا نوری پر تو و محمد هاشمی.

موسیقی

چرا کنسرت –موسیقی‌ها موفق نیستند؟

اجرای کنسرت- نمایش‌ها از ابتدای سال ۱۴۰۳ افزایش یافته، اما اکثر این آثار سردرگم میان موسیقی و تئاتر بودند و نتوانسته‌اند بخش آن نتوانسته مخاطبان خاص خود را راضی نگه دارند.

نمایش‌های موزیکال در تماشاخانه‌های بزرگ و ازجمله سالن‌های بخش خصوصی در این سال‌ها توسط برخی از کارگردانان روی صحنه رفته‌اند؛ آثاری که در آنها نقل کار روی نمایش است و موزیکال بودن باعث جذابیت اثر نمایشی می‌شود اما پیشینه اجرای کنسرت نمایش خیلی زیاد نیست.

کنسرت- نمایش «کوچه عاشقی» از آثار این سبک و سیاق بود که در سعداباد اجرا شد و امسال باز هم روی صحنه رفت. این نمایش به نسبت دیگر کنسرت- نمایش‌ها توانست در اجرا موفق باشد. این نمایش به کارگردانی سیدجلال‌الدین درّی و به تهیه‌کنندگی سیدمهدی جوادّی و علیرضا حقیقی قریب هر شب ساعت ۲۰ در تالار ایوان کاخ سعداباد روی صحنه رفت.

بعذر قرار شد همایون شجریان به همراه سهراب پورناظری کنسرت- نمایش «سیی صد» را روی صحنه ببرد؛ اما به‌حضور شجریان به‌عنوان خواننده منتفی شد و در نهایت پورناظری به کارگردانی امیر جدیدی، این اثر را سال ۱۴۰۰اجرا کرد.

در این کنسرت- نمایش رضا بهرام، پورناظری را همراهی کرد و از بازگراشتن می‌توان به جواد عزتی، طناز طباطبایی، امیر جدیدی، مهران غفوریان، علی نصیریان و… اشاره کرد. این اثر در آن سال با قیمت بلیت ۵۰۰ تا ۷۰۰هزار تومانی به فروش رسید. آن زمان خیلی‌ها منتقد بودند که این اثر نتوانسته هم مخاطبان تئاتر و هم مخاطبان موسیقی را راضی کند.

در همین فاصله اجرای کنسرت‌نمایش «سی‌صد» که پورناظری قرار است آن را باز هم روی صحنه ببرد، چندین کنسرت نمایش در تماشاخانه‌های مختلف اجرا شد؛ آثاری که به‌نظر در جذب رضایت مخاطب موفق نبوده‌اند. نمونه آخر این کنسرت- نمایش‌ها؛ «بهروز و پریزاد» علی قمرصی بود که در تالار وحدت برگزار شد؛ یک متن کاملاً ابتدایی که از نبود کارگردانی تئاتر رنج می‌برد و به واسطه اجرایی که داشت نتوانست رضایت مخاطبان بخش موسیقی خود را به‌دست بیاورد.